

Clara Toma - **La început a fost iubirea**

© 2022 Editura CARTE INSPIRATĂ pentru prezenta ediție

Editor: Clara Toma

Imagine coperta: Clara Toma

www.carteinspirata.net

Tehnoredactare: Magda Căpraru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TOMA, CLARA

La început a fost iubirea : 108 poeme / Clara Toma. - București :

Carte inspirată, 2022

ISBN 978-606-95246-7-1

821.135.1

Tipărit în România

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi fotocopierea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Clara Toma

La început a fost iubirea

108 poeme

Editura
Carte Inspirată
2022

Carnaval

Mâine va fi la fel ca azi: Carnaval
ne vom pune iar măștile în alb-negru
de pionii ai Marii Table de Șah
și înaintând în pași forțați de dans
ne vom face datoria de a ne lăsa sacrificiați
în numele Jocului.

Între un capăt și celălalt al tablei de șah
ne apucă de mii de ori oboseala,
sub măști ne transpiră sufletele
și am vrea să ne odihnim trupurile obosite
de atâtea mutări fără rost.

Noaptea, zeilor li se face somn.
Se ridică, leneș din fața tablei de șah
aruncând peste noi o privire din care înțelegem
că pentru astăzi ne-am jucat destul.

...dar când ne oprim din joc e deja prea târziu...

Vlăguiți de încă o zi,
adormim involuntar
și începem să visăm...
că SUNTEM.

Lecție simplă

învățăm, greșind, să iertăm
învățăm, căzând, să zburăm
învățăm, suferind, să vindecăm
învățăm, încătușați, să ne eliberăm
învățăm, mirându-ne, să înțelegem
învățăm, îndoindu-ne, să credem
învățăm, plecând, să ne întoarcem
învățăm, pierzând, să învingem
învățăm, tăcând, să vorbim
învățăm, plângând, să zâmbim
învățăm, distrugând, să construim
învățăm, primind, să dăruim
învățăm, urând, să (ne) iubim

învățăm, trăind, să trăim...

Alte lecții

Curajul răsare în noi când nu mai avem nevoie de forță,
întunericul piere când îl luminăm cu o torță.

Forța devină inutilă când dăm putere credinței
înfrângerile pot deveni trepte ale biruinței.

Credința înflorește în absența totală a fricii,
zgomotul adoarme, obosit, în pragul Liniștii.

Frica nu apare acolo unde este iubirea este chemată,
ziua nu vine înainte ca noaptea să fie plecată.

Unde ajunge iubirea nimic nu rămâne neîmbrățișat,
nu există pierdere atunci când Totul este acceptat.

Lumina și Umbra devin Una pe chipul unui om senin,
în Prezența Iubirii dansăm Viața
și Suntem noi pe deplin.

Furtuna și florile de cireș

Într-o seară am adormit
întrebându-mă cum aş putea
să recunosc chipul Iubirii
printre atâtea chipuri asemănătoare ei.

Am dormit agitat și fără niciun răspuns.

M-am trezit auzind
suspînul crengilor unui cireș
care-și pierduse florile parfumate
în timpul furtunii de peste noapte.

Am priceput,
din liniștea așternută în zori,
că iubirea nu poate avea
chipul unei furtuni care spulberă
flori de cireș...

Spre asfințit...

Spre asfințit...
de pe umeri arunc sacii,
îmi pun umbra deoparte,
nu mai măsor pașii,
știu că vin de departe.

Nu-mi mai pierd urma,
aștern din mers calea,
îmi deschid larg ușa,
chiar de-i strâmtă cărarea.

iau Viața în brațe,
îmi aranjez inima-n piept,
las Timpul să mă răsfețe,
nu mai alerg, nu mai aștept.

Îmi prind Luna în păr,
chem Soarele-n față,
zâmbetul mi-l descopăr,
la epilog scriu o prefață.

Nu întreb ce-i de-acum înainte,
poate fi o baie fierbinte,
o rimă îmbrățișată, un somn bun
ieri nu mai e aici,
mâine răsare de-Acum...

Dacă nu...

Dacă nu aș lăsa căldura verii în urmă,
cum m-aș simți îmbrățișată de toamnă?

Dacă nu aș scoate copilăria din umbră,
cum aș dansa în condurii de doamnă?

Dacă nu mi-aș face trecutul să tacă
Spre ce zări mi-aș putea povesti viitorul?

Dacă nu aleg cine și ce să îmi placă
ce hărți ale vieții să-mi scurteze ocolul?

Dacă nu mă încred cu totul în mine
cine m-ar putea face să cred în miracol?

Dacă nu trăiesc și ce-i rău și ce-i bine,
cu ce ochi să privesc al lumii spectacol?

Dacă nu mi-aș țese fir cu fir orice vise,
ce oracol mi-ar tălmăci mie norocul?

Dacă m-aș îndrepta spre uși închise,
de unde să-i vină bucuriei sorocul?

Dacă nu îngădui soarelui să apună,
cum mă las mângâiată, noaptea, de lună?

Dacă nu las inima rămas bun să spună,
cum văd darurile lui Astăzi că se adună?

Asemănări

între Alb și Negru
 sunt tot atâtea asemănări
 câte între Noapte și Zi,
 Viață și Moarte,
 Nu și Da,
 Bărbat și Femeie.

Între mine și tine
 sunt tot atâtea diferențe
 câte se găsesc
 între două suflete oglindite
 unul în altul...

Miracolele iubirii

♥ Iubirea înfrumusețează.
 Viața mea. Chipul Lumii. Sufletul tău.
 ♥ Iubirea vindecă.
 Zâmbind. Îmbrățișând. Șoptind.
 ♥ Iubirea visează.
 Imposibilul. Nevăzutul. Nesfârșirea.
 ♥ Iubirea cuprinde.
 Da și Nu. Răsărit și Apus. Eu și Tu.
 ♥ Iubirea rodește.
 în Liniște. cu Încredere. Către Bucurie.
 ♥ Iubirea inspiră.
 Tablouri. Povești. Transformări.
 ♥ Iubirea apropie.
 Inimă de gând. Clipă de trup. Pas de cuvânt.
 ♥ Iubirea eliberează.
 de trecut. de vină. de urma oricărui război.
 ♥ Iubirea renaște.
 Din mine. Prin tine. Pentru fiecare din Noi...

Nu îmi lipsești

Nu îți lipsesc. Nu îmi lipsești.
Doar până torn ceaiul fierbinte în cești
și până vine vremea să stăm la povești.

Până se zvântă pe jos urma oricărei ploii
nu îți voi lipsi. Nici tu nu-mi lipsi.
Doar până ne e toamna în toi. Cât ai clipi.

Doar până aranjez vitrina în care-ți zâmbesc
și până-mi odihnesc dorul, ca să nu obosesc,
să nu-mi lipsești, n-am să-ți lipsesc.

Oare?!

Dumnezeule, oare...
mai e nevoie să îți arăt
cât sunt de recunoscătoare
pentru toate Darurile pe care mi le pui la picioare ?

Mai e nevoie să îți cer iertare
pentru timpul când ți-ai deschis brațele spre mine
iar eu ți-am întors spatele ca o copilă neștiutoare?

Mai e nevoie să-mi răscumpăr cumva
toate greșelile pe care le-am făcut pe propria cale
pierzându-mă de tine ca o fiică rătăcitoare?

Mai e nevoie să fac altceva
decât să înaintez prin lume, așa cum e ea,
purtând, la fiecare pas pe care îl fac, Iubirea Ta?

Spune-mi tu, mai e oare nevoie să-ți spun
cât de fericită sunt că te-am găsit și că-mi îngădui
să mă regăsesc pe mine
iubindu-te pe Tine acum?